

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **BIOFERM-lihovar Kolín a.s., IČ: 463 50 811**, se sídlem se sídlem Kolín, Havlíčkova 140, zastoupen Mgr. Danou Janáčkovou, obecným zmocněncem, bytem Brno, Kamenná 37A, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha č. j. 2856-3/2010-1701-21 ze dne 1. 6. 2010,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 8. 2010 domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Praha č. j. 2856-3/2010-1701-21 ze dne 1. 6. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 23. 12. 2009, č. j. 28942/2009-177500-024, kterým zastavil řízení o odejmutí stálého daňového dozoru a ukončení činnosti podle § 78 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Celní úřad Kolín výzvou k podání vyjádření ve věci zahájeného řízení ze dne 8. 9. 2009, č. j. 18677/2009-177500-024, daňovému subjektu sdělil, že je držitelem platného povolení k provozování daňového skladu na vybrané výrobky „láh“ a „minerální oleje“, a že ke dni 1. 1. 2004 byl na předmětný daňový sklad zaveden stálý daňový dozor ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Celní úřad Kolín dále daňovému subjektu sdělil, že zahajuje řízení o zrušení rozhodnutí správce daně č. j. 818/06-1775-024 ze

dne 20. 1. 2006 a zrušení stálého daňového dozoru nad daňovým skladem daňového subjektu v Kolíně, neboť jsou v současné době přehodnocována původní rozhodnutí. Vyzval daňový subjekt k vyjádření ve stanovené lhůtě.

Posléze rozhodnutím Celního úřadu Kolín ze dne 23. 12. 2009 bylo zastaveno řízení o odejmutí stálého daňového dozoru a ukončení činnosti podle § 78 odst. 2 zákona o spotřebních daních a § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní.

Správce daně při svém rozhodnutí vycházel z údajů „Zprávy o provedené finanční analýze“ ze dne 6. 5. 2009, v níž se mj. uvádí, že společnost BIOFERM-lihovar Kolín, je schopna dostát svým závazkům maximálně do 19,000.000 Kč v souhrnu za celou Celní správu ČR. Dále správce daně přihlédl k dopisu daňového subjektu ze dne 20. 4. 2009 označenému jako „Podklady pro zpracování finanční analýzy k žádosti o upuštění od zajištění spotřební daně“ a k provedenému zúčtování lihu kde dni 30. 9. 2009.

Na základě provedené inventury správce daně konstatoval, že celkové zásoby lihu bez rozlišení druhu činily ke dni 30. 9. 2009 v provozovaném daňovém skladu celkem 3,110.100 l.e.. Tyto zásoby představují v případě propuštění do volného daňového oběhu (bez uplatnění osvobození od daně) daňovou povinnost v celkové výši 824,176.500 Kč.

Správce daně po zhodnocení všech podkladů a vyjádření daňového subjektu konstatoval, že společnost BIOFERM-lihovar Kolín ačkoliv je z pohledu finanční analýzy shledána finančně stabilní, nedosahuje s ohledem na výše uvedené takových požadovaných hodnot u ukazatelů likvidity, aby byl institut stálého daňového dozoru odejmut a činnosti podle § 78 zákona o spotřebních daních ukončeny.

Žalobce napadnul rozhodnutí Celního úřadu Kolín odvoláním, které bylo zamítnuto žalobou napadeným proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha č. j. 2856-3/2010-1701-21 ze dne 1. 6. 2010. Žalovaný se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vypořádal v zásadě se všemi v odvolání uplatněnými námitkami.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a namítal jeho nezákonnost. Tvrdil, že vydané rozhodnutí kráčí žalobce na jeho právech, a že se žalovaný v rozhodnutí o odvolání nevypořádal se všemi důvody v odvolání uvedenými, anebo tak učinil nedostatečně, nepřezkoumatelně a v neposlední řadě zmatečně.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 30. 11. 2010 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 27. 6. 2013, při němž účastníci řízení, resp. jejich zástupci, setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z povolení k provozování daňového skladu vydanému Celním ředitelství Praha dne 2. 12. 2009, č. j. 19522-2/2009-17100-23, vzal soud za prokázané, že daňovému subjektu bylo povoleno provozování daňového skladu: Podnik na výrobu vybraných výrobků dle § 19 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních, ve kterém provozovatel vybrané výrobky vyrábí, zpracovává, skladuje, přijímá nebo odesílá. Daňový sklad se nachází na adrese Havlíčkova 140, Kolín IV a jedná se o celý areál společnosti BIOFERM-lihovar Kolín, kromě objektu kotelny, který není ve vlastnictví akciové společnosti BIOFERM-lihovar Kolín.

Podle § 78 odst. 2 zákona o spotřebních daních stálým daňovým dozorem se rozumí zejména zajištění výrobního a skladovacího zařízení závěrami celního úřadu, stálá přítomnost zaměstnance, který pracuje v celním úřadu, nebo umožnění přímého nepřetržitého přístupu do evidencí uložených tímto zákonem a zvláštními právními předpisy.

Podle § 21 odst. 1 zákona o správě daní řízení je zahájeno dnem, kdy podání daňového subjektu nebo jiné osoby zúčastněné na řízení došlo příslušnému správci daně nebo dnem, kdy byl daňový subjekt nebo jiná osoba zúčastněná na řízení vyrozuměn o prvním úkonu, který vůči němu v daňovém řízení správce daně nebo jiné osoby, o nichž to zákon stanoví, učinili.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. Ans 4/2008 – 197 dle § 21 odst. 1 zákona o správě daní je řízení zahájeno dnem, kdy podání došlo příslušnému správci daně. Den sepsání podání je právně irelevantní. Pokud správní soud vychází ve svém výroku z data sepsání, jež působí v dané situaci zaváděcím dojmem, a neověří ze spisu datum, kdy podání došlo, je řízení zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce je držitelem řádného povolení k provozování daňového skladu nachází na adrese Havlíčkova 140, Kolín IV. a že se jedná se o celý areál společnosti BIOFERM-lihovar Kolín, s výjimkou objektu kotelny. Ve věci bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o zrušení stálého daňového dozoru nad daňovým skladem daňového subjektu v Kolíně, a způsob zahájení tohoto řízení byl v souladu se zákonem, jakož i ustálenou judikaturou.

Podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní není-li v tomto nebo zvláštním zákoně stanoveno jinak, daňové řízení se zastaví, jestliže odpadl důvod řízení,

Podle ustálené judikatury z gramatického výkladu ustanovení § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní je zřejmé, že důvod řízení byl při jeho zahájení dán, a až poté, v mezidobí než bylo řízení skončeno, tento důvod odpadl. Vždy se musí jednat o nedostatek podmínek řízení, tj. nedostatek procesních podmínek. V inkriminované věci je nesporné, že

důvod řízení byl při jeho zahájení dán, neboť v době zahájení řízení byla celní správou přehodnocována původní rozhodnutí o zavedení stálého daňového dozoru nad daňovým skladem, tedy včetně daňového skladu žalobce v Kolíně. Vzhledem k tomu, že správce daně v průběhu řízení dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro odejmutí stálého daňového dozoru a ukončení činnosti podle § 78 odst. 2 zákona o spotřebních daních a § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní, řízení zastavil. Podle názoru Městského soudu v Praze tímto svým rozhodnutím neporušil žádný platný právní předpis.

Podle § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní základní náležitosti rozhodnutí jsou výrok s uvedením právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a jde-li o peněžité plnění, také částku a číslo účtu příslušné banky nebo spořitelního a úvěrního družstva, na nějž má být částka zaplacená,

Podle § 32 odst. 7 zákona o správě daní chybí-li v rozhodnutí některá z ostatních základních náležitostí, která dle povahy rozhodnutí musí být jejím obsahem, nebo odůvodnění v případech, kdy je zákon předepisuje, a nejde-li jen o zřejmou chybu v psaní či počítání, má to za následek neplatnost rozhodnutí. Splnění podmínek neplatnosti ověří správce daně, který rozhodnutí vydal.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 12/2003-216 chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) zákona o správě daní výslovně nepožaduje, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení zákona, a stanoví toliko povinnost uvést právní předpisy, podle nichž bylo rozhodováno. Neuvedení konkrétního ustanovení proto není důvodem nicotnosti daňového rozhodnutí, a to ani s poukazem na § 32 odst. 7 téhož zákona. Přesto je nutno z důvodu naplnění požadavků jasnosti, srozumitelnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí finančních orgánů zpravidla vyžadovat, aby ve výroku rozhodnutí bylo uvedeno konkrétní ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto.

Městský soud v Praze musel rovněž odmítnout námitku chybějících náležitostí rozhodnutí, výrok rozhodnutí je v souladu jak se zákonem, tak i ustálenou judikaturou.

Podle § 65 odst. 1 soudního řádu správního kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 86/2004-54 kategorii rozhodnutí o zastavení řízení podle § 27 zákona o správě daní nelze paušálně vyloučit ze soudního přezkumu proto, že nenaplní znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Soud je povinen v každém jednotlivém případě zkoumat, zda se takové rozhodnutí dotýká subjektivních práv či povinností žalobce, a to včetně těch, jež pramení v ústavním či v mezinárodním právu; v pochybnostech je na místě přijmout závěr ve prospěch soudního přezkumu.

Městský soud v Praze tedy zkoumal, zda se žalobou napadené rozhodnutí dotýká subjektivních práv či povinností žalobce, a musel především konstatovat, že žádná z žalobních námitek nesměruje ke zkrácení žalobcových práv ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního.

Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o odejmutí stálého daňového dozoru a ukončení činnosti podle § 78 odst. 2 zákona o spotřebních daních a § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní, řízení zastavil.

Byť by mohly vyskytnout nějaké procesní závady, řízení však bylo zastaveno, takže případné vady, o nichž soud nespokuluje, odpadly. Podstatné procesní vady jsou pouze takové, jež mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí ve věci samé, nicméně k rozhodnutí ve věci nedošlo. Rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 23. 12. 2009, č. j. 28942/2009-177500-024 není meritorním rozhodnutím, nýbrž procesním – řízení bylo zastaveno.

V inkriminované věci stálý státní dozor nad daňovým skladem žalobce v Kolíně odejmut nebyl, odpadnul tedy důvod vést takové řízení, a proto správce daně meritorně vůbec nerozhodoval. Žalobou napadené rozhodnutí nemělo dopad do subjektivních práv žalobce, nedošlo ke zkrácení žádného práva žalobce, nýbrž právní stav žalobce zůstává zachován status quo, tedy naprosto stejný stav, jako byl před zahájením řízení.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2013

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková